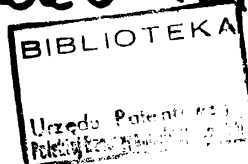

Warszawa, 6 grudnia 1937 r.

URZĄD PATENTOWY

A 22c 13/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 25511.

Kl. 53 c, 3/02.

Carl Freudenberg G. m. b. H.
(Weinheim, Niemcy).

**Sposób wytwarzania sztucznych kiszek, błon, nici i t. d.
ze zwierzęcego materiału włóknistego.**

Patent zależny od patentu nr 21873.

Zgłoszono 18 grudnia 1935 r.

Udzielono 20 września 1937 r.

Wynalazek dotyczy wytwarzania z włókien pochodzenia zwierzęcego, np. ze skóry, różnych wyrobów, jak np. sztucznych kiszek do kiełbas, nici, sztucznego włosia, błon i t. d.

Patent nr 21 873 podaje sposób wytwarzania z włókien zwierzęcych sztucznych kiszek do kiełbas, który polega na tym, że surową skórę poddaje się działaniu spęczniającemu ciał chemicznych, a następnie mechanicznie rozdrabnia się ją do stanu plastycznej miazgi, którą następnie tłoczy się przez pierścieniowe dysze w celu otrzymania powłok rurowych.

Zauważono, że kiszki sztuczne, otrzymane tym sposobem, zwłaszcza przy użyciu pewnych materiałów wyjściowych, mają ścianki niejednakowej grubości, co znacznie obniża ich wartość użytkową.

Podobne wyniki ujemne otrzymywano przy wytwarzaniu sztucznych nici z miazgi włóknistej, wytwarzanej np. ze skóry przez jej spęcznianie za pomocą środków chemicznych i przez następne rozwłóknianie, oraz przy wytwarzaniu ze skóry sztucznych kiszek do kiełbas, nici, błon i tym podobnych przedmiotów, wyrabianych w inny sposób, np. przez rozluźnianie włókien na

drodze biologicznej lub fizycznej, np. za pomocą ciepła, i następującą po tym mechaniczną przeróbkę.

Liczne doświadczenia wykazały, że powyższa wada jest powodowana zbyt dużą zawartością tłuszczu, a zwłaszcza nierównomiernym rozmieszczeniem tego tłuszczu w materiale wyjściowym. Wskutek traktowania chemicznego i mechanicznego w rurach doprowadzających materiał, a w szczególności w dyszach kształtujących, tworzą się osady, które powodują zwężenie się prześwitu tych rur. Szczególną przeszkodę stanowi to, że osady te występują nierównomiernie.

Przekonano się, że wymienione wady można usunąć nawet stosując dowolne surowce, jeżeli zmniejszy się zawartość tłuszczu za pomocą znanych środków odtłuszczających albo jeżeli tłuszcz za pomocą znanych środków emulgujących dokładnie równomiernie rozdzieli się w całej masie włóknistej. Sam proces oddzielania względnie emulgowania tłuszczu można uskutecznić w dowolnym okresie przeróbki, jednak przed ostatecznym tłoczeniem przez dysze.

Zabieg odtłuszczający względnie emulgujący da się zastosować do dowolnego sposobu przeróbki materiału ze skór surowych.

Nowy ten sposób prócz podniesienia jakości wyrobów i zwiększenia liczby stosowanych surowców, pozwala poza tym na skrócenie czasu wapnowania surowca; dzięki temu tkanka włóknista ulega znacznie mniejszej odbudowie.

Przykład I. Pociętą na kawałki skórę surową odwirowuje się od wody i w beczkach odwadnia się do reszty acetonem oraz odtłuszcza, przy czym przepływ acetonu utrzymuje się za pomocą pompy. Materiał odpęczniały po usunięciu acetonu i wysuszony przez odsysanie w próżni poddaje się spęcznieniu powtórnie za pomocą kwasu i wody w kadzi, a następnie przez roz-

gniatanie doprowadza się do postaci miazgi włóknistej, z której przez tłoczenie przez dysze wytwarza się właściwe wyroby, a więc nitki, sztuczne włosie, sztuczne kieszki, błony i inne.

Przykład II. 100 kg wapnowanych zrzyneków skóry płucze się w kadzi w celu wymycia wapna, po czym dodaje się 100 kg tróichloroetylenu i miesza się przez trzy godziny. Tak potraktowany materiał przemyla się trzykrotnie wodą o temperaturze 25°C i przerabia się go dalej na sztuczne nitki, jak w przykładzie I.

Przykład III. 100 kg rozwłóknionej skóry surowej, 10 kg benzyny i 1 kg tureckiego oleju czerwonego miesza się ze sobą przez dwie godziny, a w pół godziny po zaprzestaniu mieszania usuwa się tłuszcz osadzony na powierzchni rozwłóknionego materiału. Następnie materiał zostaje wypłukany w kadzi i zadany kwasem w mieszalniku, po czym przez przetłaczanie przez pierścieniowe dysze przerabia go się na sztuczne kieszki.

Przykład IV. Miazgę włóknistą, uzyskaną z surowej skóry, tłoczy się przez dysze szczelinowe o szerokości 5 mm. Otrzymane pasma rozgniata się w gumowych walcach na jeszcze cieńsze pasma, które zanurza się w acetonie i znów walcuje. Zabieg ten powtarza się kilkakrotnie. Tak otrzymany produkt przerabia się następnie na błony.

Przykład V. 100 kg miazgi włóknistej zagniata się w mieszalniku z 10 g tureckiego oleju czerwonego; otrzymana pasta zostaje przerobiona dalej na sztuczne włosie sposobem według przykładu I.

Zastrzeżenie patentowe.

Sposób wytwarzania sztucznych kieszek, błon, nici i t. d. ze zwierzęcego materiału włóknistego, np. przez przerabianie tego materiału na drodze chemicznej środkami, działającymi spęczniająco, i przez mecha-

niczne rozwłóknianie na miazgę włóknistą oraz przetłaczanie jej przez dysze o wylotach okrągłych, zwężonych lub pierścieniowych, znamieny tym, że tłuszcz, zawarty w skórach surowych, usuwa się w dowolnym okresie przerobu surowca, lecz przed ostatecznym kształtowaniem z niego wyrobów, częściowo lub całkowicie za pomocą

znanych środków lub równomiernie rozdziela się go w masie włóknistej za pomocą znanych emulgatorów.

Carl Freudenberg G. m. b. H.
Zastępca: Inż. J. Wyganowski,
rzecznik patentowy.